വിസ്മയജാലകം

ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് 2019 - 2021

പ്രേം നസീർ മെമ്മോറിയൽ ഗവ: ഹയർ സെക്കന്ററി സ്കൂൾ കൂന്തള്ളൂർ, ചിറയിൻകീഴ്

ഉള്ളടക്കം

എഡിറ്റോറിയൽ......3

കവിതകൾ......4

ദൈവമേ നീ നൽകുകില്ലേ....?......5

പുലരിയുടെ മനോഹാരിത......6

Broken Wings......7

Dreams of My Face......8

My Dream Has Arrived......9

चाँदनी – प्रकृति का वरदान......10

सुन्दर प्रकृती......11

सफलता की ओर......12

കഥകൾ......14

അവസാന പ്രതിവചനം......15

നിലയ്ക്കാത്ത ജീവിതതാളങ്ങൾ......21

The Song of Silence......25

The Magical Essence......29

जिन्दगी......33

पागलपन......35

जब मेरी सैकिल चोरी हुए......38

ലേഖനങ്ങൾ......39

പോഷകാംശം കുറഞ്ഞ ആഹാരവും മലയാളിയുടെ ആരോഗ്യവും......40

പ്രകൃതിസംരക്ഷണം – പുതിയ കാലത്തിന്റെ പാഠങ്ങൾ......42

TOWARDS THE MOON......45

CHANDRAYAAN MISSION......48

Road Safety and New Traffic Rules......50

नशीली दवाओं का उपयोग......52

2019 – 2021 വർഷത്തെ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ്......53

എഡിറ്റോറിയൽ

പ്രിയപ്പെട്ടവരേ......

വരകളുടെയും വർണങ്ങളുടെയും ലോകത്തിലൂടെ എഴുത്തിന്റെയും വായനയുടെയും ലോകത്തെത്തിയവരാണ് നാം ഏറെയും. ചിന്തിക്കാനും ചിന്തിപ്പിക്കാനും വിവേകത്തോടെ പെരുമാറുവാനും സംസ്കാരത്തിന്റെ വക്താക്കളായി മാറുവാനും വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ പുറത്തിറക്കുന്ന കൈപ്പുസ്തകങ്ങൾ ഏറെ സഹായകമാണ്.

കാലം ഏതു തന്നെയായാലും കഥകളും കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും പിറന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ അതിർവരമ്പുകൾ താണ്ടുവാനും നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാനും ആശയങ്ങളുടെ പുതു സാധ്യതകൾ കണ്ടറിയുവാനും ഈ ഉദ്യമം നിങ്ങൾക്ക് അനുഗ്രഹമാകട്ടെ.

ആശംസകളോടെ

എഡിറ്റർ

കവിതകൾ

ദൈവമേ നീ നൽകുകില്ലേ....?

വീണുടഞ്ഞെന്റെ സ്വപ്നങ്ങളും
വിണ്ണിനു മീതെ പറക്കുമീ മോഹവും
മഞ്ഞു പെയ്യുമീ വഴിയരികിൽ ഞാൻ
കാത്തു നിന്നതെൻ കരളിന് വേണ്ടി
എല്ലാം നശിച്ചൊരീ അവസാനരാത്രിയില്ലു –
മാരെങ്കിലും വന്നു കണ്ടു മുട്ടും
എന്റെ മോഹങ്ങൾ വീണ്ടും തളിരിട്ടു നിൽക്കും.

എല്ലാം നശിപ്പിച്ചൊരീ പ്രളയത്തിനെന്നെ –
ങ്കിലും ഞാൻ മറുപടിയേകും
അപ്പോഴെൻ സ്നേഹിതാ...
ഓർത്തിടും ഞാനീ മഴതട്ടിത്തെറിപ്പിച്ച ജീവിതസ്വപ്നങ്ങൾ
ജീവിതത്തിൽ രാത്രി വന്നുമൂടുമാ പകലുകളെ
ഞാൻ വെറുക്കുന്നു, സത്യം..
പ്രളയമെനിക്കിന്നു തന്നതെന്നമ്മയുടെ
ദീനമാം രോദനം മാത്രം...
എന്റെ കരളിന്റെ വേദന മാത്രം.

അന്തി ചായുമീ നേരത്തു ഞാനോർക്കുന്നു
പുത്തൻ പുലരിയുടെ സൂര്യോദയം..
ദീനമീ നിലാവത്തു ഞാൻ തേടുന്നു
അഭിവൃദ്ധിതൻ മറ്റൊരു പുലരി കൂടി...
ദൈവമേ... നീ നൽകുകില്ലേ എനിക്കെന്റെ
സന്തോഷപൂരിതമാം പുലരി.

ദേവനാരായണൻ. എ – 10 സി

പുലരിയുടെ മനോഹാരിത

പ്രഭാതത്തെ പുഞ്ചിരി തൂകി വരവേൽക്കുന്നു
സുഗന്ധമൂറുന്ന കാറ്റുകൾ വീശി
പുലരി വന്നെത്തി.
പുൽനാമ്പുകളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ച മഞ്ഞുതുള്ളി
പ്രകാശത്താൽ പവിഴം പോലെ തിളങ്ങുന്നു.
കിളികളുടെ മധുരസ്വരങ്ങൾ കേട്ടുണ –
രുന്ന പുലരി എന്ത് മനോഹരം.
പുലരിയിലെ പൂക്കൾ വിരിയുന്നത്
കാണാൻ എന്ത് മനോഹരം.

പുതുതലമുറ സുന്ദര പുലരികൾ കാണുന്നില്ല
മനോഹരമായ പുലരി ആസ്വദി ച്ച് ഉണരുന്നില്ല
മഞ്ഞുതുള്ളികളുടെ മനോഹാരിത
അറിയാത്ത പുതുതലമുറ.
കിളികളുടെ മധുരമായ പാട്ടുകൾ
നഷ്ടമാകുന്നു
പുലരി നഷ്ടമാകുന്ന ജനങ്ങൾ
ഏറെയായ കേരളം.

ഫാത്തിമാബീവി. എസ് – 10 സി

Broken Wings

I saw the bluish green feathers,

down the tree;

The fascinating glory of the

feathers frozen me;

After a long bar of silence

I noticed

Another bluish green feathers with life

up the tree;

I could realise the pain of that

bird which lost its love

The broken wings of that bird

broke my heart too!

Meera Anil – C2

Dreams of My Face

My dream is like a heaven
I am alone there
There is only my rule
No one can enter there.

No one is perfect in life
But everyone is perfect in dream
In my dream,
I am a super hero, a life saver.

People can call me anytime, anywhere
For helping them, to save them
But it is only in dream,
In my life I am a failure.

Dream has many faces
The face of love,
The face of greatness
To me it is everything.

Aswin. B – 10 C

My Dream Has Arrived

The world is full of dreams
Who is there who doesn't have a dream?
I also had a dream....
Which I does not want to recreate now.

I should have a new dream
This is not enough for my dream
At least to complete my dream....
I need lot of time for my dream.

The Universe is like my dream
The Universe is infinite like my dream
It is dark and unimaginable to me...
My dream is different from others

My dream is awkward...
My dream is not respected...
My dream, dream!
It was darker than the night.

Ashad Muhammed – 10 C

चाँदनी - प्रकृति का वरदान

चाँदनी की निशा में

सुन्दर हे आकाश

आकाश में तारों से भरा था

निशा से चिडिया नहीं सोता

चांदनी की रात में

बहुत सुन्दर है प्रकृती।

चांदनी के दिन पेड पौधे

आदि जीव जंतु नाचने लगे

चांदनी से देख तो मन में

भरा था समाधान।

सुन्दर प्रकृती

प्रकृती है सुन्दर हमारा
आवास है जीवजाल का
आदमियों का जीवन है सफल
सपनों का लक्ष्य है
वरदान है जीवन प्रकृती का
एक एक लक्ष्य प्रकृती का
साक्षातकार है जीवन का
परिश्रम की चमक से
सूरज उगता है प्रकाश
चमकता है ओसौं की कण
लहराते है हवा में खेत
चहचहाती हैं चिडियाँ
खूब मस्ती करती है प्रकृती
कितना खूबसूरत है प्रकृती।

सफलता की ओर

मॅरा सपना का पूर्तीकरण

मॅरा जीवन का बहुत सुख है

और दुख है ।।

सुख और   दुख का मिश्रित है जीवन

सपना की पूर्तीकरण की

सुख और दुख

हाँ सपना की सुन्दर सुन्दर है।

मॅरा सपना की पूर्तीकरण है

मॅरा जीवन

सफलता की ओर साक्षात्कार है

मॅरा जीवन का बहुत अर्थपूर्ण है

मेरा जीवन सुन्दर है।

मेरा सपना का तलाश

अगर आप चाहते है कि

आप सफलता पाएँ

तो आप को चाहिए कठिन मेहनत

अगर आप सूरज की तरह

चमकना चाहते है तो

आपको परिश्रम की अग्नी

चाहिए अपने मन में

मेरा सपना का है पूर्तीकरण

मेरी चाह भी सुन्दर है

मेरा सपना का है पूर्तीकरण

मेरा आग्रह है मेरा जीवन ।

पञ्चमी

കഥകൾ

അവസാന പ്രതിവചനം

ബോംബെ നഗരത്തിന്റെ തെരുവുകളിലൊന്നായ് മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഇന്നത്. തെരുവുശൈലിയിൽ തന്നെ പതിവായ് മാറിയ ഓരോ ആൾക്കൂട്ടം. എന്തിനാണെന്നാർക്കറിയാം, കൊല്ലാനോ കൊല്ലിക്കാനോ?? ഒരർഥത്തിൽ അവിടം ഒരു കൊള്ള സങ്കേതം എന്ന് ബോംബെ നിവാസികൾ തന്നെ പറഞ്ഞതിൽ തെറ്റില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു പ്രതിഛായ ആ തെരുവ് എന്നെന്നേക്കുമായി സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നു. അവിടം കയ്യേറിയ മട്ടുള്ള ഓരോ യുവാക്കളുടെയും ചുവപ്പാർന്ന കണ്ണുകൾ ഓരോരോ പ്രതികാര കഥകൾ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ ദിക്കിലേക്കൊന്നു നോക്കാൻ പോലും ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നതു മാത്രമല്ല, അതിനൊക്കെയും സമയമിരിക്കുന്നോ ബോംബെ നിവാസികൾക്ക്. അത്ര കണ്ടു തിരക്കുപിടിച്ച ജനതയിൽ മര്യാദക്കാരനെന്നു തോന്നുംവണ്ണം മാന്യനായിരുന്നു ദേവസുന്ദർ. അത്യാവശ്യം മാന്യമായ ഒരു ഫ്ളാറ്റിൽ താമസം തനിച്ചാക്കി മറ്റു നിവാസികളിൽ നിന്നും തീർത്തും അകലം പാലിച്ച ആ യുവാവ് കേരളീയനാണെന്ന് കണ്ടാൽ ആരും പറയും. എന്നാൽ തീർത്തും മലയാളിയായിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ ഹരിബാബു മറാഠിക്കാരനായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ കാലശേഷം അമ്മയുമായ് അമ്മേടെ നാട്ടിൽ, കേരളത്തിൽ. നിത്യജീവിതത്തിൽ മറ്റാർക്കും കടപ്പാടില്ലായെന്നു വിശ്വസിക്കത്തക്കവിധം അദ്ദേഹം ബോംബെയിലേക്ക് കുടിയേറി. ജോലിയാവശ്യത്തിനായ് വന്നതാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം മനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെ ബോംബെ ജീവിതം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അസഹനീയമായ തിരക്കേറിയ പട്ടുകുറ്റൻ

ഫ്ളാറ്റ് ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ തീരെ വെറുത്തിരുന്നു. അർത്ഥമില്ലാത്ത ജീവിതം പോലെ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ആ ഫ്ളാറ്റിൽ ജീവച്ഛവം പോലെ എന്തിനീ ആത്മാവിങ്ങനെ എന്ന് മറ്റു നിവാസികൾ അന്യോന്യം പറഞ്ഞിരുന്നു. അത് തീർത്തും ശരിയാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രർത്തകർക്കും. അരണ്ട വെളിച്ചം തളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന തെരുവു വീഥിയിലൂടെയുള്ള ദേവസുന്ദറിന്റെ സഞ്ചാരം പഴകിത്തുരുമ്പിച്ച ജനൽക്കമ്പിയിലൂടെ ഏതോ രണ്ടു കണ്ണുകൾ പിന്തുടരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ കഴുകക്കണ്ണുകൾക്കും സമൂഹത്തിനോടായ് എന്തോ പറയാനോ ചെയ്യാനോ ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു മാറ്റം, അതെ ദേവസുന്ദർ ആ കണ്ണുകളെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. അരണ്ട വെളിച്ചത്തിന്റെ ഉൾവെളിച്ചം അദ്ദേഹം പകൽ പോലെ അണിയിച്ചു. ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രിയിൽ ആ കണ്ണുകളെ അയാൾ ചികഞ്ഞു. മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ തന്നോടൊരാത്മഗതം പോലും ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അദ്ദേഹം തന്നോടായ് പറഞ്ഞു, അലഞ്ഞു, ചോദിച്ചു. “ആരാണീ കണ്ണുകളുടെ നാഥൻ, അതിനെന്നോടായ് എന്തോ പറയാനില്ലേ?” ആദ്യമായ് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു തീപ്പൊരിയായ് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയ ആ കണ്ണുകൾ ഒരു പതിവായ് മാറിയിരുന്നു. പിറ്റേദിവസം മുതൽ ആ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ കതകുകൾ തുറക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടം യുവാക്കൾ അതിനകത്തേക്കായ് കയറിപ്പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാത്രികളിൽ ദേവസുന്ദർ ഉറങ്ങിയതേയില്ല. കണ്ണുകളിൽ തീജ്വാല പൊട്ടിപ്പിറപ്പിച്ച ആ യുവാക്കളുടെ വേഷഭൂഷാദിയും തോളിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന നരച്ച ഒരു സഞ്ചിയും, അതിലേക്ക് ദേവസുന്ദർ ആകൃഷ്ടനായി. സ്വന്തം പിതാവിന്റെ മരണത്തിൽ പോലും

ആകുലനാകാതിരുന്ന ദേവസുന്ദർ അന്നു മുതൽ ഒരു ലക്ഷ്യബോധമുള്ളവനോ, ആകുലനോ, അങ്ങനെ വല്ലാത്തൊരവസ്ഥയിൽ എത്തിപ്പെട്ടു.

രാത്രി സഞ്ചാരം ഏറെ പ്രിയമാക്കും വിധം അദ്ദേഹം എന്നും തെരുവുവീഥിയുടെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിനായ് ഉറക്കമിളച്ചു. തുരുമ്പുപിടിച്ച ആ ജനൽ പാളിയും, പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ കതകും, തന്നെ ഉറ്റുനോക്കിപ്പിടഞ്ഞ ആ കണ്ണുകളും തന്നെ അവിടേയ്ക്കായി ക്ഷണിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് നോക്കി പ്രതീക്ഷയിലിരുന്നു. അതെ, അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷയെന്തെന്നറിയാത്ത ആ മാന്യൻ ഇന്ന് ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു...!

ഓഫീസിലെ കണക്കുപുസ്തകത്തിൻമേൽ കുമ്പിട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം ആ ദിവസം നന്നേ താമസിച്ചിരുന്നു. ഏറെ ക്ഷീണിച്ചവശനായ അദ്ദേഹം അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടു. അതെ, ആ കണ്ണുകൾ, അദ്ദേഹം തേടി അലഞ്ഞിരുന്ന ആ കണ്ണുകൾ. “നിങ്ങൾ?” തീർത്തും സന്തോഷം നിറഞ്ഞ ഒരു ആകാംക്ഷയോടെ ദേവസുന്ദർ ആ മനുഷ്യനെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു.

"അതെ. ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത് തന്നെയാണ്" അദ്ദേഹം പ്രതിവചിച്ചു.

ഒരേ ഹൃദയതരംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തോ പറയുവാനാഗ്രഹിച്ചു... എങ്കിലും, പുറമേ കാണാൻ ഏറെ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്ന അവർ അല്പം അകലം പാലിച്ചു.

നരച്ച ചെങ്കൽ നിറമുള്ള വേഷഭൂഷാദിയോടുകൂടിയ അദ്ദേഹം ദേവസുന്ദറിന്റെ മനസ്സിനെത്തന്നെ ചൂഴ്ന്നെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാത്ത ദേവസുന്ദർ തന്റെ ലോകം തന്നെ

തേടിയെത്തിയെന്ന ചിന്താഗതിയോടെ ആ സംഭാഷണത്തിൽ ഊർന്നൊലിച്ചു പോയി.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നു, ആഴ്ചകൾ കടന്നു, അതു പിന്നെ മാസങ്ങളായി മാറി. ആ സംഭാഷണം തുടർന്നു. അപരിചിതനായ ആ മനുഷ്യന്റെ വാദഗതികൾക്കും പ്രാസംഗികനെന്ന് തോന്നിക്കും വിധം ഉടലെടുത്ത അന്യായങ്ങളും അംഗീകരിക്കാൻ തക്കവിധം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു, മാന്യനായ ദേവസുന്ദർ. ഫ്ലാറ്റ് ജീവിതവും, ഓഫീസ് ജീവിത ദൈർഘ്യങ്ങളും ഒലിച്ചു പോയ ആ മനസ്സിൽ ഇന്ന് വാദങ്ങളും ക്രൂരവികാരവിചാരങ്ങളും കുത്തൊലിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അലംകൃതമായ വ്യക്തിമുദ്രവരുത്തി അന്യായങ്ങൾക്കായി പൊരുതിമറിയുന്ന ഒരു യുവസമൂഹത്തെ മുതൽക്കൂട്ടായി ദേവസുന്ദർ ആ തെരുവിൽ ദുസ്സഹമായി മാറി.

മകന്റെ കുത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതം ഒരു നക്സലൈറ്റ് ജീവിതപശ്ചാത്തലത്തിൽ മാറിത്തുടങ്ങിയ വിവരം അറിയാത്ത ദേവസുന്ദറിന്റെ അമ്മ നാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും മകന്റെ വിവരമൊന്നു കേൾക്കാനായി അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു...

കാലയവനികകൾ അടർന്നുമാറി, ബോംബെ നഗരം അതിഭീകരമായി തിക്കിത്തിരക്കി. ഓരോരോ ദിക്കുകൾക്കനുസൃതമാകുംവിധം പുതിയ നാമത്തിൽ പുതിയ മോടിയിൽ. അതിലേറേ നക്സലൈറ്റ് പരമ്പരകൾ അഴിഞ്ഞാടിയിരുന്നു. ഭീകരതയുടെ അങ്ങേയറ്റം കണ്ടുതുടങ്ങിയ തെരുവുകൾ പെരുകി.

ഇന്ന് നക്സൽത്തലവന്മാരുടെ തലവനായി മാറിയിരിക്കുന്നു ദേവസുന്ദർ. പുതുമയുള്ള അന്യായങ്ങൾക്കായ് പൊരുതിയിരുന്ന യുവാക്കളുടെ ശക്തിയായിരുന്നു ദേവസുന്ദർ... പോലീസ് മേധാവികളുടെ കണ്ണിലെ കരട്,

രാജ്യദ്രോഹമെന്ന വിധത്തിൽ വളർന്നിരുന്ന ഭീകരതയുടെ കാഠിന്യവും. ബോംബെയുടെ തന്നെ ഒരു കോണിൽ മൗനമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ ഇന്ന് രാജ്യം കണ്ട ഏറ്റവും ഭീകരനായ നക്സലൈറ്റ്.

ഭീകരതയുടെ കൊട്ടുംവല ചുറ്റി, നസ്കർബാഗാൻലേനിൽ നടന്ന ബോംബ് സ്ഫോടനം, പതിനായിരങ്ങളുടെ മരണം, ലക്ഷങ്ങളുടെ നാശനഷ്ടം, അതിന് കാരണക്കാരനായ ദേവസുന്ദറിനെ പരതി ബോംബെ പോലീസിന്റെ വേഗം. ഇതെന്നാം പൊടുന്നനെ ഒരു ഭയമായി ദേവസുന്ദറിനെ ബാധിച്ചു. ഇതുവരെ താൻ ചെയ്തതിൽ വച്ച് ഒരു ബോധോദയം പോലെ, തൽഫലം തന്റെ തലയില് ഭാരമായുദിച്ച ആദ്യ സംഭവം. നിർജീവമായ ആ ആത്മാവ് മനസ്സുരുകിപ്പിടഞ്ഞു. സങ്കീർണ്ണ സംഭവം പോലും വാദപ്രതിവാദത്തിലൂടേയും ഭീകരതയിലൂടെയും നേരിട്ട ദേവസുന്ദർ സ്വയം കുത്തിച്ചാവാൻ വിധിച്ചു.

ആ ബോദോധയത്താൽ പിറന്ന തന്റെ അമ്മയുടെ മുഖം അദ്ദേഹത്തെ ചലനമില്ലാത്തവനാക്കി. "അമ്മയോടായാണ് താൻ ആദ്യം മിണ്ടിയത്, ഈ രാജ്യദ്രോഹി അവാനമായിതാ അമ്മയോടായ് മിണ്ടുന്നു." അവസാന ആത്മഗതത്തോടെ ദേവസുന്ദർ ഫോണെടുത്തു. കോൾലിസ്റ്റിൽ എവിടെനിന്നോ പരതിക്കിട്ടിയ ആ നമ്പർ –അതിലേക്കായി ഒരവസാനവിളി. ചോരപിടഞ്ഞ കണ്ണീരോടെ അയാൾ മൊബൈൽഫോൺ ചെവിയോടടുപ്പിച്ചു. റിങ്ങുണ്ടെങ്കിലും ആരും എടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പെട്ടെന്നു തന്നെ അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി ഡയൽ ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും ഒരദൃശ്യ ശബ്ദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ തുളച്ചുകയറി....

പോലീസ് മേധാവിയുടെ ബുള്ളറ്റ് ആ ഹൃദയത്തെ തുരന്നെടുത്തു. പിടയുന്ന മനസ്സോടെ അദ്ദേഹം മരവിച്ചുവീണു.

അപ്പോഴും, മകനെന്ന രാജ്യദ്രോഹിയുടെ വാർത്ത കേട്ട് നിർജീവമായി കിടന്ന അമ്മയുടെ അരികത്ത് കിടന്ന് ആ മൊബൈൽ ഫോൺ അടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, മകന്റെ അവസാന പ്രതിവചനമായി......

ഒരു രാജ്യദ്രോഹിയുടെ കുമ്പസാരമായി....

ആദിത്യ ലാൽ. കെ – B2

നിലയ്ക്കാത്ത ജീവിതതാളങ്ങൾ

സാറ തന്റെ തിരക്കേറിയ ജോലിക്ക് ശേഷം മയക്കത്തിലേക്ക് വഴുതി വീണതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സമയം രാത്രി ഒരു മണി. രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയെ പിളർന്നു കൊണ്ട് വവ്വാലുകളുടെയും നായ്ക്കളുടെയും കരച്ചിലും ശബ്ദവും, രാത്രിയുടെ ശാന്തതയെ തന്നെ അത് മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. ടിം.....ടിം..... സാറയുടെ ഫോൺ മുഴങ്ങുന്നു, ശബ്ദം ഉയർന്നുയർന്നുവരുന്നു. സാറയെ അറിയിക്കേണ്ട കാര്യത്തിന്റെ ഗൗരവവും, അങ്ങേപ്പുറത്തുനിന്നു വിളിക്കുന്ന ആളിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പുമെല്ലാം ആ ശബ്ദത്തിലുണ്ട്. സാറ തന്റെ മയക്കത്തിനു തടസ്സമായ ഫോൺ കോൾ കട്ട് ചെയ്യുന്നു. ഒരു പക്ഷേ അവൾ ബോധപൂർവ്വം ചെയ്തതായിരിക്കില്ല. പിന്നെയും ഫോൺ മുഴങ്ങുന്നു. സാറ ഞെട്ടലോടെ എഴുന്നേൽക്കുന്നു. "ആരാണാവോ ഈ പാതിരാത്രിയിൽ?" അവൾ പിറുപിറുത്തു. പരതിയിട്ടും കാണാത്ത കണ്ണടയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവൾ ഫോണെടുക്കുന്നു." ഹലോ, ഇത് ദയ ഹോസ്പിറ്റലിൽ നിന്നുമാണ്, ഇത് ആരാണ് സംസാരിക്കുന്നത്?" സാറയുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഉയരുന്നു. മറുപടി പറയാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ വാക്കുകൾ പതറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "ഞാൻ സാറയാണ്.....കാര്യം എന്താണ്?" "നിങ്ങളുടെ മകൾ ജെസ്സി ഒരു ആക്സിഡന്റ് സംഭവിച്ച് ഇവിടെ അഡ്മിറ്റാണ്, വേഗം എത്തണം, അല്പം സീരിയസ്സാണ്." മറ്റ് വിവരങ്ങളൊന്നും പറയാതെ ഫോൺകോൾ കട്ടാകുന്നു. ഫോൺ സാറയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും നിലത്തുവീഴുന്നു.

ആ രാത്രിയിൽ ഒറ്റക്ക് അവൾ ഹോസ്പിറ്റലിലേക്ക് പോകുന്നു. അവൾക്ക് പോലും തീർച്ചയില്ലായിരുന്നു അവിടെ എത്തുമെന്ന്. മരണം പല വണ്ടികളുടെ

രൂപത്തിൽ അവളെ തൊട്ടുരുമ്മിപോയി. ഹോസ്പിറ്റലിന്റെ മുൻവശം എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു നിലവിളിയും ഒച്ചയും. അതും ഒരു ആക്സിഡന്റിൽ പെട്ടയാളുടെ മൃതദേഹം ആംബുലൻസിൽ കയറ്റുന്നതായിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച സാറയെ പിന്നെയും തളർത്തി. പാതി നിശ്ചലമായ ശരീരവും മനസ്സുമായി അവൾ നടന്ന് തന്റെ മകൾ കിടക്കുന്ന വാർഡിലെത്തി. നഴ്സുമാരൊക്കെ എന്തോ പറയുന്നുണ്ട്. ഒന്നും അവൾക്ക് കേൾക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഡോക്ടർ വരുന്നു, "നിങ്ങൾ......?" "ഞാൻ ജെസ്സിയുടെ അമ്മയാണ്...... അവൾക്ക്....... എന്റെ മോൾക്ക് എന്താണ് സംഭവിച്ചത്......?" ഡോക്ടർ സാവധാനം അവളെ കാര്യമറിയിക്കുന്നു. ചെന്നൈയിൽ നിന്നും തനിക്കെന്തൊക്കെയോ വാങ്ങി വരുന്നുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞ് ഫോൺ വെച്ച മകളാണ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ മരണത്തോട് മല്ലിടുന്നത്. നാട്ടിൽ ഒരു പയ്യൻ അവളെ ശല്യം ചെയ്യുന്നു എന്ന് അവൾ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ പിന്നീട് അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരുപക്ഷേ അവൾ എന്നിൽ നിന്നും ഇതൊന്നും മറച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ.......! കാമവെറിയന്മാർ, കാട്ടാളന്മാർ പിച്ചിച്ചീന്തിയ തന്റെ മകളെ ഒരു നോക്കു കാണാൻ ആ അമ്മ വിതുമ്പി. അച്ഛന്റെ മരണശേഷവും മകളെ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടും അറിയിക്കാതെ ഇതുവരെ വളർത്തിയിട്ട് ഇപ്പോൾ..., ഞാനായി ബലി കൊടുത്തതാണോ കർത്താവേ! പ്രണയാഭ്യർഥന നിരസിച്ചതിന് എന്റെ മകൾ..

ജോലിക്ക് ചെന്നൈയിൽ പോസ്റ്റിങ് കിട്ടിയപ്പോഴേ അമ്മയ്ക്ക് വേവലാതിയായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പോലും തന്നെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത അവളെ എങ്ങനെ താൻ ഒറ്റക്ക് അന്യദേശത്തേക്ക് പറഞ്ഞുവിടും?

എന്നെയും കൂടി കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് അവൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ എന്റെ നിർബന്ധം, അച്ഛനെ ഇവിടെ തനിച്ചാക്കരുതെന്ന എന്റെ വാശി. എല്ലാം എല്ലാം എന്റെ മോളുടെ ജീവൻ... നരാധമന്മാർ പിച്ചിച്ചീന്തിയ തന്റെ മകളുടെ മുഖത്തേക്കും അമ്മ നോക്കി. ബാല്യകാലത്തെ അവളുടെ വാശികളും, കുസൃതികളും, പിണക്കങ്ങളും എല്ലാം ഒരു പുസ്തകത്തിലെ താൾ പോലെ സാറയുടെ ഓർമകളിലേക്ക് ഓടിയെത്തി. കുട്ടിക്കാലത്ത് സ്കൂൾ വരാന്തയിലൂടെ തന്റെ വിരൽത്തുമ്പും പിടിച്ച് കിണുങ്ങി നടന്നതും, ഒരിക്കൽ കുസൃതി കാട്ടിയതിന് തല്ലിയതിന് പിണങ്ങിയതുമെല്ലാം സാറ ഓർത്തു. ഇത്രയും നാൾ പൊന്നുപോലെ നോക്കിയ അവളെയായിരുന്നല്ലോ അവന്മാർ റോഡരികിൽ ഉപേക്ഷിച്ചത്.

സാറയുടെ ഫോൺ പിന്നെയും മുഴങ്ങുന്നു. അവൾ തന്റെ ഗാഢനിദ്രയിൽ നിന്നും ഞെട്ടി എഴുന്നേൾക്കുന്നു. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന കണ്ണടവെച്ച് ഫോൺ എടുക്കുന്നു. തന്റെ മകളുടെ അഞ്ച് മിസ്ഡ്കോളുകൾ. സാറ അമ്പരപ്പോടെ ഫോൺ നോക്കുന്നു. തിരിച്ചു വിളിക്കുന്നു, ഇത്രയും നേരം താൻ കണ്ട ആ നശിച്ച സ്വപ്നത്തെയും ശപിച്ച് കൊണ്ട്. "ഹലോ... ഹലോ... ജെസ്സീ നീ... നീ.... എവിടെയാണ്....?" "മമ്മാ, ഞാൻ ദാ നമ്മുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്ത് നിൽ ക്കുകയാ. എത്ര നേരമായി വിളിക്കുന്നു. ആ വാതിൽ ഒന്നു തുറക്കാവോ?" സാറ വാതിലിനടുത്തേക്ക് ഓടുന്നു. താൻ രാവിലെ പത്രത്തിൽ വായിച്ച ആ പെൺ കുട്ടിയുടെ മരണവാർത്ത അപ്പോഴും സാറയുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സാറ കതക് തുറന്ന് തന്റെ മകളെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു. ഞാൻ ആർക്കും എന്റെ മകളെ വിട്ടു കൊടുക്കില്ല. സാറയുടെ വാക്കുകൾ ജെസ്സിയെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നു. മമ്മാ, മമ്മാ, എന്താ എന്തു പറ്റി?

ഇല്ല, ഒന്നുമില്ല, താൻ കണ്ട ആ ദുസ്വപ്നത്തെ വെറുത്തു കൊണ്ട്, സാറ ജെസ്സിയെ ഒന്നും അറിയിക്കുന്നില്ല. ഒരു പെൺകുട്ടിക്കും തന്റെ സ്വപ്നത്തിലെ വിധി നൽകരുതേയെന്നു അവൾ കർത്താവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവർ രണ്ട് പേരും പിന്നെയും ജീവിക്കുന്നു, സ്വപ്നത്തെ വെറുത്തുകൊണ്ട്.

അശ്വതി – A2

The Song of Silence

"Noise annoys, but silence kills"

Meera walked through the lane, over those brown leaves that symbolised dreadfulness and cold infertility of autumn season. It was the monotonous silence that brought an end to that relationship. How deeply she loved him? She didn't know. It was too late when she realised that the dreadful silence haunting their relation had hatred as its corner stone.

She walked forward listening to the song of silence. Does silence talk? She felt so. Suddenly, she heard a loud bang. Meera felt annoyed. What was this noise that tore the song of silence?

A little boy with a steel plate and a glass of water stood up from ground. He fell down when he was running towards something – Meera realized. She tried to help him to take his plate and glass back. The boy refused. She felt that the boy was in a hurry. He got up and ran forward. Meera stood there watching the boy running towards a jeep and waiting behind a tree beside it. Seemed like he was hiding.

The jeep driver walked away and the boy's face appeared as if circumstances were propitious. He ran towards the jeep, opened the cabin and took a loaf of bread

kept inside it. He ran back as if he stole the bread. Yes, he stole it. Meera realised. She ran behind the boy trying to call him and catch him. Finally, she caught him. Asked his name and told him to give that bread back to the man in the jeep. She scolded him, called him 'thief'. The boy looked into her eyes. He was not crying. He was not afraid. But there was something in his eyes that Meera failed to catch up. Was it the worries of a dilapidated childhood? She felt so. Those brown eyes pictured it. He gave the loaf of bread back to Meera. Turned back to walk. Meera called him and gave that loaf back. She saw a spark of intense happiness burning out from him in his eyes. She asked his name. "Jacopo" – he replied.

Meera continued to walk over the dried leaves. But now there was no song of loneliness to listen. She could hear the crunching of the dried leaves under the boy's shoes. Jacopo was walking by her side. He didn't talk a word. But his chuckles flushed the air with vigour and excitement. They were walking to Jacopo's house, realised Meera with a shudder. She saw him run towards a shed. It was his home. "Mother" - he cried. Meera saw him running towards a lady. She was wearing tattered clothes. They were dirty. Those hands were dry. But her face had a thousand flowers blooming over it. She had the best smile.

Appearances are deceptive – Meera thought when she found the happiness of a mother that shined above her dirty clothes. Meera used to judge people on the basis of their dressing. Till that day she never realised something that made a person more attractive than the expensive clothes they wore.

The boy handed his mother the loaf of bread. His mother called someone from the shed. A little boy of three years came out. Meera saw his little eyes struck on the loaf of bread. She could see happiness. She could see pleasure. She realised it as the silent cry of scarcity.

Within a few minutes twelve other children came to Jacopo's house. They sat together. The mother served them bread. Children ate with joy. Meera saw Jacopo asking his mother if she had her bread. Mother replied that she wanted him to eat the bread. Jacopo handed over his bread to his mother saying that he had a loaf of bread from Meera on the way to home. The lady had her bread.

Meera looked into the boy’s eyes. Now she wasn't puzzled. She saw the soundless satisfaction and glitter of endless love in his little eyes. He walked towards here. He asked, “Didi, I can see my family and friends enjoying the taste of bread. But Didi, is the taste that I enjoy a sin? Is that the taste of theft?”

“No, it is the taste of your hunger. It is the taste of your sacrifice. It is the taste of your love. But promise me not to steal again. Because a trace of theft damages your love. It damages the value of your relations”, Meera replied. The boy replied with his brown eyes. He went back to the shed and Meera walked back capturing the picture of a silent boy watching his family having a pleasure in the depths of plight.

That silence Meera realised, sang the song of endless bonds. Spoke about the endless love and sacrifice for relations. Relationship is something more precious. She was no longer despair about her lost boyfriend. She was not afraid of silence in relations now.

Walking back to home over those autumn leaves she walked with rhythms of song sung by silence that symbolised soul stirring values of relations.

Hamna. H – B2

The Magical Essence

It was a hot summer day. Being very hot, Arya decided to take a bath. Her body was relieved but not her mind. She was a girl of eighteen who performed well in her studies. Her parents strongly believed in her.

Her mind was not coming under control. Being in an attempt to control, every time she failed. Her mind wandered around and between the college campus. Yesterday, during the lunch hour, her friend Rakhi told her about a person, who loved Arya very much and that his name was Athul. Arya felt shocked. Rakhi asked her, “Do you love him?” She said no. It was only to console her.

Telling about Athul, he had been studying with Arya for the last two years. But now, when they began college life they got separated. During Plus Two classes she was mad for him but was afraid, very much afraid to tell him about the same. She also feared what her parents would think of her.

Her friends mocked her using this name. Her brother who was studying in the same school also mocked her for this. She was one who considered his abilities in sports, drawing, etc. She has also developed her character to draw only for gaining his love.

Now, her mind was fully tuned for him. She, alone in her room, pretending to study, fell into the deep ocean of thoughts of future life. “Arya, come down for lunch”, mother called her. Suddenly she reached down. She was an expert in hiding her feelings before her mother.

Months passed. During the time of her birthday, Rakhi told her that he bought a wonderful gift for her. “If you would receive that, I would bring it for you as he lives near my house. But poor Arya told that she couldn’t, thinking of her parents and her younger brother. Her parents never promoted her to have a lover. During the month of February, he lost his temper and peacefulness. Arya was informed by Rakhi that if she couldn’t get along with the relationship, he would look for another girl. But she didn’t have the confidence to do so. During these days Athul felt very sad for her. One day, during the month of March, he visited her college when classes were over, pretending to pick his brother who studied in the same college. Arya wrote a letter to him expressing her love. Rakhi handed over it to him.

But Athul tore it away. Arya was really upset and she got really depressed. Arya, who gave importance to looks concentrated less on her make ups. When her other friends asked her about this, she told them that she had no time for make up,

as she had to set out from home early. She believed that, this could be the end of her one and only relationship.

Arya felt pity for herself. Why she couldn't tell a "yes" or even give a single smile. However, she decided to study well. Afterwards, she became first in all her classes, using her full potential. Athul by this time was mad for Arya and he had torn that letter only because of his excitement. He decided to marry her after getting a good job and to surprise her, if she didn't fell in any relations. He was sure about it.

Both of them studied very well. Both were not contacting for many years. Many of her colleagues proposed Arya. During these days, her love towards him intensified, which prompted her to study well. One day, she became a very good Paediatrician. On her day of graduation, she thought that she would go to his house in that dress. She told her parents that she had to go out and she would bring a surprise for them. She called Rakhi and reached his house. But to their surprise, no one was at that house. They were informed that he went to Canada for business and his family were also along with him. Arya could not tolerate this. She did not know what to do. She cried for a long time. She was twenty six and was waiting for him. She decided not to marry anyone.

Days after, a handsome young man rang the bell of her house. She opened the door and was surprised to see Athul. She hugged him tightly and asked him where he was all this time. He went to see her parents and told the whole story. They agreed for their marriage as both of them were having secure jobs. This marked the end of a relationship between Athul and Arya as coward lovers. Their love became strong.

Arya told Athul, “Love get its true value from patience and trust. Don’t you think so?” He answered, “No, it becomes true when one heart is stitched with the other, such that they can’t be separated.” Their souls hugged tighter and tighter through the essence of true love, the magical essence.”

Shabnam. J - A2

जिन्दगी

पूर्व दिशा में नई आतौल का लाल लाल सूरज। गुलमौहर के पेडौं की टहनियौं पर रुधिरता के फूलें मुस्कराती है। सूरज के हाथों का मृदुल स्पर्श से वह शहर सजीव हो गया। आदमी - औरत उनके जिन्दगी का यातनाऑं को दूरी करने केलिए अपने अपने काम जाने को तैयार है। बच्चे उनके थैलियों पर जिन्दगी का सपने और इन्दजारों को भरकर बडी खुशी से स्कूल जाते हैं।

सभी देखकर गली के एक कोने पर एक बूढा और एक छोटी लडकी बैठी थी। स्कूली बच्चों को देखकर वह बूढा आदमी ने उस लडकी को निस्सहायता से उनके दिल पर दिया। वह बूढे आदमी के आँखों से एक बूँद आँसू धरती पर पडा। उस आँसू में उनका जिन्दगी का कहानी था। बुखार पडते ही छोटी लडकी को आलिंगन करके वह चिंता मग्न बन गया।

उस बूढे आदमी का नाम था जोखू। वह एक किसान था।उनके जिन्दगी में तीन वस्तुऑं को बडा प्रमुख था। जोखू उनके पत्नी, बेटी और जमीन को बडी तरह से प्यार और पूज्य करते थे।लेकिन उनका बेटी को जन्म करते समय अपने पत्नी ईस्वर के पास गया। जोखू ने उनके बेटी को जानी नाम दिया। छोटी जानी को पालने में पत्नी का वियोग जोखू भूल गया। बडी सपनों से प्रतीक्षाऑं से जोखू जानी का पालन किया। जानी को बीस साल

बढने समय उसकी शादी किया । लेकिन बेटी का पति बडा शराबी था । जोखू के साथ उनकी प्रिय बेटी को आक्रमण किया ।अंत में सभी बेचकर वह शराबी भाग गया । उनकी प्यारी बेटी, पत्नी, सब छोटकर चले गये ।

अचानक किसी दिशा से एक बारिश आया ।बीमार पडे लडकी केलिए एक बूँद पानी केलिए जोखू कहाँ जाएँगी । जोखू लडकी का चेहरा पर देखा । लडकी का हालत बुरी थी । हे भगवान मैं क्या करूँ मेरी बेटी उनकी आँखों से आँसू बहने लगा । भारी वर्षा हो रही है । लेकिन किसी भी उनको सहायता करने केलिए तैयार नहीं था ।वह लडकी धीमी गति आवाज से एक बार भी एक बूँद पानी केलिए पूछा । उनका स्वर टूट गया । उनका आखिर आवाज था । रूढी स्वर में रोने लगा ।

पागलपन

ईश्वर के सर्वश्रेष्ट कृति है मानव। कहा जाता है कि मानव खुदा की करिष्मा है। लेकिन मानव को कभी कभी अपनी जिन्दगी शाप मानना पडता है। जिन्दगी के रफतार में वह अपने आप को घृणा करना शुरू करते है। उसी समय पागलपनएक वरदान बनकर उसकी जिन्दगी में आते हैं। पागलपन क्या यह सच में एक वरदान है।

भारी वर्षा हो रही है। सभी जगह अंधेरा और खामोशी।पायल चल रही है। पायल गाँव के सबसे सुन्दर लडकी है। वह सोचने लगी क्या यह सन्नाटा मुझसे कुछ बोल रही है।

एक चीख रात को चीर के उसके कानों तक आई। वह पायल की दीदी है। पिछले तीन सालों से पागल है। वह भी सुन्दर है। चार साल पहले उसकी बलात्कार हुई। तीन लोगों ने उसका मान, सम्मान, पहचान,सपना और तमन्ना को जला दिया। तब से वह पागल है।रात में घर से बाहर भाग जाते है। पायल उसके पीछे भागती है। पायल को यह रुकावट बनसल गया।दीदी के टूटे हुए सपनों की रुकावट।वह पूर्वकाल के बारे में सोचने लगा।

पायल के माँ बाप बीस साल पहले अपना जान छोड दिया। तब से गरीबी के अंधकार में दोनों लडकियाँ तप रही है। खाने केलिए कुछ नहीं है। लडकियों के दुरवस्था देखकर गाँववाले दीदी को गाँव के स्कूल के नौकरानी बना दी। हर महीने सिर्फ दो रुपये मिलते थे।

क्यों कि वह एक लडकी है घर की खुशी दीदी की हँसी थी। उसने कभी गरीबी को अपना खुशियाँ खीचने का अवसर नहीं दिया। वह सपने देखते थे। वह कहते थे कि एक दिन वह भी अपनी सपनों का इन्द्रधनुष बनेगी। छोटी बहन यह सुनकर खुश होते थे।

पायल और उसकी दीदी बडे कुल के नहीं थे। गाँव के बडे - बडे लोग पायल की कुल को अछूत मानते थे। इसलिए उसको पढने का अवसर नहीं मिला। धनी लोग के सामने आना मना कर दिया। पायल को पढने की शौक थी। वह पढने की तमन्ना को अपने अंदर ही रखा दिया।

चार साल पहले उस दिन गाँव में लडाई हो रही थी। पायल के घर के बाहर भी लोग लड रहे थे। पायल के लडाई गाँव के अछूते और धनवान लोगों के बीच थे। अछूते अपने अधिकारों केलिए लड रहे थे। पायल और दीदी घर के अंदर ही रहा था। वे डर गये थे। वे रो रहे थे और रोते रोते सो गई। कुछ देर बाद जब पायल उठा तो उसने चारों ओर आग देखा।

अछूतों का घर जल रहा था। किसी ने जला दिया। दीदी को कहीं नहीं देखा। वह दीदी को ढूँढते - ढूँढते घर के बाहर आया। वहाँ थी उसकी दीदी। क्या वह रो रही थी नहीं टूटे जिन्दगी से कुछ बोल रही थी। तीन आदमी उसके सामने से जा रहे थे। पायल को पता था उसको गाँव के सबसे अमीर ठाकुर के बेटे। जले हुए घर से लोग भाग रहे थे। पायल दीदी के पास बैठी थी पुलिस आया। कुछ बैठकर रोते रोते लोग दीदी के सामने बैठकर रोते रोते

कुछ कह रहे थे। पायल को कुछ भी समझ में नहीं आया। दो दिन बाद ठाकुर अपने बेटों के साथ आकर गाँववालों से बोला कि कुल महिमा ही मान है। इसलिए दीदी को कुछ नहीं खो गया। वे हस रहे थे। पायल को दो बात पता चला एक कुल की मान है। और दो - जब दीदी पागल है वह नाचते है गाते है रोते है हँसते है। वह कुछ बोलते बोलते है।

बारिश का पानी की बुँदें पायल के चेहरे पर पडा। पायल दीदी की ओर देखा। वह गगन की ओर देखा।गगन की ओर ईशारे करते हुए कुछ बोल रहे थे पायल उसके सामने चला। पायल हँसने लगा बीच बीच रात के अंधेरे में इन्द्रधनुष दीदी पागल है सच में लेकिन उस पागलपन ने दीदी को मोक्ष किया। दुखों से, पापों से, और मान सम्मानों से कल्पना की घोडे में बैठकर वह खुशियों का पहचान करते हैं। वह अपने सपनों का ईन्द्रधनुष बना रही आनन का आभूषण बनकर खडी।इसकी सपनों के इन्द्रधनुष के बारे में लेकिन उसके इन्द्रधनुष भी आंधेरे से भरे आकाश में होंगे। पागलपन एक वरदान है न गरीबी, धोखा, गलती, ईर्ष्या, कुलमहिमा, वर्णविवेचन, भरी दुनिया से मुक्त करते हैं खुशी देते है अनंत खुशी।

भारी वर्षा में वे नाच रही है। लेकिन वे दोनों खुशी से नाच रहे हैं। टूटे हुए अंबर के चेहरे में अंधेरे की इन्द्रधनुष को इशारा करते हुए नाच रहे हैं। पागलपन ने उन दोनों के सपने को रंग दे दिया है।

जब मेरी सैकिल चोरी हुए

आज सुबह दस बजे या साढे दस बजे मैं ने अपना सैकिल इस सडक के किनारे खेलने जाने केलिए रखा था। अब समय बारह बजे। मेरा सैकिल, मेरा जान मेरा जीवन अब सडक के किनारे नहीं है इसका मतलब सैकिल चोरी हो गया। मेरी दुलारी सैकिल चोरी हो गया। अब मैं अपने माँ से क्या बताऊँगा अपने पिता को क्यामुँह दिखाऊँगा। मुझे लगता है मैं अभी रो पडेगा। मेरी आँखों में आँसू भर गया है ।मैं अपने सैकिल की खोज में निकल पडे। तिन भर सैकिल को ढूढा लेकिन कोई फायदा नहीं हुआ। कई लेंगों से साई किल के बारे में पूछा लेकिन कुछ पता नहीं।

थके मारे मैं घर पहूँचा मेरा कलेजा थक थक करने लगा। मेरा पैर डर के मारे काँपने लगा। लेकिन घर के आँगनमें मेरा साईकिल। मैं खुशी के मारे नाचने लगा। तभी माँ घर के बाहर आया।पापा आकर मुझे गले लगाया। दोंनों मिलकर मेरी परीक्षा ले रहे थे। मेरी आँखों में आँसू भर गया। आब मुझे पता चला कि सच का भल मीठा होती है।

ലേഖനങ്ങൾ

പോഷകാംശം കുറഞ്ഞ ആഹാരവും മലയാളിയുടെ ആരോഗ്യവും

നമ്മുടെ ആരോഗ്യം നന്നാവണമെങ്കിൽ നല്ല പോഷകാംശമുള്ള ആഹാരമാണ് കഴിക്കേണ്ടത്. ആഹാരം പോഷകമുള്ളതായാൽ മാത്രമേ നാം എല്ലാവരും ആരോഗ്യത്തോടെ ഉണ്ടാകൂ .

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സമൂഹം ജങ്ക്ഫുഡിൽ അടിമപ്പെട്ടു കിടക്കുകയാണ്. ഈ പോഷകാംശം കുറഞ്ഞ ആഹാരം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ എങ്ങനെയാണ് ബാധിക്കുന്നതെന്ന് ആരും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ജങ്ക് ഫുഡ് ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരം ആണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. എന്നാൽ ആരും അത് നിർത്തലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അജിനോമോട്ടോ തുടങ്ങിയ വിഷപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് പല ആഹാരവും നിർമിക്കുന്നത്. അത് കഴിക്കുന്നതിലൂടെ ആരോഗ്യം നശിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കൂടാതെ മാരകമായ രോഗങ്ങളും പിടിപെടുന്നു. കാൻസർ തുടങ്ങിയ മാരകമായ രോഗങ്ങൾ ഇന്ന് മലയാളികളുടെ ജീവിതത്തെ കാർന്നു തിന്നുകയാണ്. ഇന്ന് മലയാളികളാണ് ഈ ജങ്ക് ഫുഡിന് അടിമയായി മാറിയിരിക്കുന്നത്. സ്വന്തം വീട്ടിലുണ്ടാക്കുന്ന ആഹാരത്തിന് സ്വാദില്ലാ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാരണത്താൽ വെളിയിൽ പോയി ഭക്ഷണം വാങ്ങി കഴിക്കുന്നു. ഫ്ളാറ്റ് ജീവിതം ആണ് ഇന്ന് പലർക്കും. അവർക്കാണ് മാരകമായ രോഗം പിടിപെടുന്നത്.

അമിതമായാൽ അമൃതും വിഷമെന്നല്ലേ പറയുന്നത്. സ്വന്തം വീട്ടിലെ ആഹാരം കഴിക്കാതെ മറ്റ് ഹോട്ടലുകളിൽ പോയി പഴക്കമുള്ള ആഹാരം കഴിക്കുന്നതാണ് സ്വാദ് എന്നാണ് മലയാളികളുടെ വിചാരം. ഈ പോഷകാംശം

കുറഞ്ഞ ആഹാരം എത്ര മാത്രം ദോഷമാണെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നത്തെ തലമുറം അതിന് പുറകെ ഓടുകയാണ്. ഇന്ന് ആരും തന്നെ വീട്ടിൽ പാചകം ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ അടുത്തുള്ള ഹോട്ടലിൽ നിന്നും സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയാണ്. ഈ സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം അവരുടെ അവയവങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന കാര്യം അവർ മറന്നു പോകുന്നു. പിന്നെ എന്തെങ്കിലും അസുഖം വന്നാലേ ഇതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തിനെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കു. ചിലപ്പോൾ ചെറിയ പനിയായിരിക്കും. എന്നാൽ ആ പനി മൂലം മരിക്കാനും ഇടയുണ്ട്. കാരണം ജങ്ക്ഫുഡ് കഴിച്ച എല്ലാ അവയവവും പ്രവർത്തനരഹിതമായി മാറിയിരിക്കും. ഡോക്ടർ നിർദേശിച്ചാൽ പോലും ഇന്നുള്ളവർ ജങ്ക്ഫുഡ് കഴിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് പോലും ഇന്ന് പൊണ്ണത്തടി കാണുന്നു. മാതാപിതാക്കൾ പോലും കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ ഈ തെറ്റായ മാർഗത്തിൽ നിന്നും വേർപ്പെടുത്തുന്നില്ല. മാതാപിതാക്കളെ കണ്ടല്ലേ കുട്ടികളും വളരുന്നത്. മദ്യപാനം, പുകവലി എന്നിവ എത്ര മാത്രം ആണോ അത് പോലെ തന്നെ ആണ് ജങ്ക്ഫുഡും.

അതിനാൽ ഈ ജങ്ക്ഫുഡിൽ നിന്നു നാം മലയാളികൾ മാറേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതം ആണ്. ജങ്ക്ഫുഡ് ഒഴിവാക്കി നമ്മുടെ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. ആരോഗ്യമുണ്ടെങ്കിലേ നമ്മുടെ ജീവിതം സന്തോഷമുള്ളതാകു. അതിനാൽ പോഷകമുള്ള ആഹാരം ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കി നല്ല സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാം.

പ്രകൃതിസംരക്ഷണം – പുതിയ കാലത്തിൻെറ പാഠങ്ങൾ

സർവ്വവിധ ജീവജാലങ്ങളുടേയും ജീവൻെറ ഉറവിടമാണ് അമ്മയായ പ്രകൃതി. ഓരോ ജീവൻെറയും അടിസ്ഥാനവും സന്തുലനാവസ്ഥയും എല്ലാം പ്രകൃതിയിൽ അടിയുറച്ചതാണ്. ഓരോ ജീവനും നിലനിർത്താനാവശ്യമായ ജീവജലം, വായു, ഭക്ഷണം എല്ലാം പ്രകൃതിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ നിന്നാണ് നാം സ്വീകരിക്കുകന്നത്. മലകൾ, പുഴകൾ, മരങ്ങൾ, പുഞ്ചപ്പാടങ്ങൾ... അങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നു പ്രകൃതിയുടെ സ്നേഹസ്രോതസ്സുകൾ. അങ്ങനെ മനുഷ്യരുൾപ്പെടെ ഓരോ ജീവനും പ്രകൃതിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ മയങ്ങി, പ്രകൃതിയുടെ കൈകളാൽ സാന്ത്വനം അനുഭവിച്ച് ആരാമത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ കാലം മാറി......... മനുഷ്യമനസ്സും മാറി......... ദൈവത്തിൻെറ സൃഷ്ടിയിൽ എറ്റവും ഒടുവിൽ എത്തിയവനും, അതിസമർത്ഥനുമായ മനുഷ്യൻ തനിക്ക് ചുറ്റുമുള്ളതിന്മേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ അമ്മയായ പ്രകൃതിയേയും, അതിലെ ഓരോ ഘടകത്തേയും അവൻ അവന്റെ സ്വാർത്ഥ താത്പര്യങ്ങൾക്കായി ചൂഷണം ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു. മരങ്ങൾ മുറിച്ചു, പുഴകളും പാടങ്ങളും നികത്തി, കുന്നുകൾ ഇടിച്ച് നിരത്തി അവിടെയെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ കൈയ്യൊപ്പ് പതിഞ്ഞ പുതിയ സംരഭങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. കാലക്രമേണ ഈ ഉത്പ്രഭവത്തിന്റെ നിരക്ക് കൂടി എന്നതിലുപരി ഒരു മാറ്റവും മനുഷ്യന് പ്രകൃതിയോടുള്ള ഇടപഴകലിൽ മാറ്റമുണ്ടായില്ല. എന്തിനെന്നില്ലാതെ, ഭാവിയെ കുറിച്ചുള്ള കരുതലില്ലാതെ, താൻ ഉൾപ്പടെയുള്ള എല്ലാവിധ ജീവജാലങ്ങളുടെ ജീവൻെറ സന്തുലനതയെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതെ മാനവൻ അവൻെറ

വർത്തമാനകാലത്തെ കുറിച്ച് മാത്രം ചിന്തിച്ച് തൻെറ സുഖസൗകര്യങ്ങളെ അതിൻെറ പരമോന്നത നിലയിലേക്ക് എത്തിക്കുക എന്ന ഒരൊറ്റ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മുഴുകുന്നു. ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ വളർന്ന് തൻെറ കാലിൽ ഉറച്ച് നില്ക്കാറാകുമ്പോൾ ഓരോ മക്കളും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളോട് കാണിക്കുന്ന ഒരു തരം മൂഢമായ പെരുമാറ്റം തന്നെയാണ്, ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയോട് കാണിക്കുന്ന ഈ ക്രൂരതയിലും ഒളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ത് കൂട്ടുന്നതിൻെറ ഫലം ഇന്ന് മനുഷ്യനുൾപ്പടെയുള്ള എല്ലാ ജീവനും നേരിടേണ്ടി വരുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയോട് കാണിക്കുന്ന ക്രൂരത അതിൻെറ പരമോന്നത നിലയിൽ എത്തിയപ്പോൾ, പ്രകൃതി തിരികെ അലറി തുടങ്ങി. വികൃതി കാണിക്കുന്ന മക്കളോട് അമ്മ കുതറുന്ന പോലെ പ്രകൃതിയാകുന്ന അമ്മ അവളുടെ മക്കളോട് പെരുമാറാൻ തുടങ്ങി. ആധുനിക സമൂഹം നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ഇത്തരത്തിലുള്ള ഓരോ പ്രകൃതി ദുരന്തവും, വർത്തമാനകാലത്തിൽ മനുഷ്യൻ അത്യാവശ്യമായി സ്വായത്തമാക്കേണ്ട പാഠങ്ങളാണ്.

സമകാലീനമായി നമ്മുടെ ഈ കൊച്ചു കേരളത്തെ പോലും പ്രകൃതി ഒന്ന് ഭയപ്പെടുത്തി. രണ്ട് ആണ്ടിലും തുടർച്ചയായുണ്ടായ വെള്ളപോക്കവും ഉരുൾപ്പൊട്ടലും മലയാളിയുൾപ്പടെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും പ്രകൃതിയോടുള്ള അലക്ഷ്യമായ പെരുമാടറ്റത്തിന് നേർക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. നദിയുടെ സ്രോതസ്സുകളേയും വറ്റി, നദി ഒഴുകേണ്ട വഴിയെല്ലാം അലംകോലമാക്കി, പാടങ്ങൾ നികത്തി!.. പിന്നെയും മനുഷ്യൻ ഓർക്കുന്നില്ല, ആകാശത്ത് നിന്ന് പെയ്തിറങ്ങുന്ന വെള്ളം പിടിച്ചെടുക്കാൻ ഇനി ഭൂമിയിൽ ഒന്നുമില്ലെന്ന്....

കുന്നുകളെല്ലാം ഇടിച്ച് നിരത്തി അടിവാരത്തെ മണ്ണ് മുകളിൽ ഉറപ്പില്ലാത നിന്നിരുന്ന പാറക്കെട്ടുകൾ താഴക്ക് വീഴാൻ ആരംഭിച്ചതും ഉരുൾപൊട്ടൽ സാരമാി മാറിയതും ഇതെല്ലാം തൻെറ തന്നെ തെറ്റാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന സാഹചര്യത്തിലും വിഢികളായ മനുഷ്യൻ 'ഉരുൾപൊട്ടൽ' പോലെ താളാത്മകമായ പേര് നൽകി ആ കുറ്റവും പ്രകൃതിയിൽ തന്നെ ചുമത്തി.

TOWARDS THE MOON

Moon the only satellite of the blue planet earth is a fascinating mystery. Earthlings are eager to grasp the knowledge about moon. That is why the space stations and space observatories has relevance.

The first moon mission was called LUNA, launched by Soviet Union, which was a success. The next successful moon mission was launched by USA in the year 1969. In that year, the mankind stepped into the surface of moon. Neil Armstrong, the first person to step his foot on the moon said that it was a small step for him, but a giant leap for mankind. NASA plays a prominent role in the space field.

In the year 1969, India established its own space agency ISRO [Indian Space Research Organisation] established by Dr. VIKRAM SARABHAI, the architect of the Indian space mission. Indians had to embrace the moon technologically. India's former prime minister Mr. Vajpayee announced an Indian moon mission on an auspicious day, the Republic Day. The moon mission of India was named as ‘Chandrayaan’, which in Sanskrit means 'vehicle to the moon'. At that time, the Chairman of ISRO was Dr. Madhavan Nair. The great effort of the Indian scientists and their dedication and devotion made that dream come true. Chandrayaan I which was launched in 2008 was a partial success. The technique hard landing was applied so there was no need of a lander. PSLV C11 was the launch vehicle used for the Chandrayaan I mission. It contained an orbiter and an impact probe. The contribution of NASA was relevant in that mission. They gave us many techniques, but they had a lot of limitations when we adapted it with our own terms and conditions. The knowledge we grasped through this mission was outstanding.

The success of our first mission to moon opened many more ideas regarding space operations. That is why the Mars mission MANGALYAAN and GAGANYAAN [human space programme] are well progressing. Our second moon mission named Chandrayaan II was planned to be launched on 15th July 2019. Unfortunately, at the eleventh hour, the launch was postponed due to some technical glitch. The launch date was changed from 15th July 2019 to 22nd July 2019 but the postponing made the Indians disappointed. On 22nd July 2019 every Indian eagerly waited for seeing the launch. Anxiety embraced us. Even a six year old child waited for the launch. It was a heart touching moment. The mission was launched after playing the National Anthem, a moment which made every Indians proud.

The present Chairman of ISRO, Dr. K. Shivan described the landing process as the terrible moment of the Chandrayaan II mission which contained an orbiter, a lander and a rover. The launch vehicle was GSLV MARK III. This rocket made the landing a successful mission. The full form of the rocket is Geo Synchronous Satellite Launch Vehicle. The lander of Chandrayaan II is called VIKRAM as a remembrance of Dr. VIKRAM SARABHAI. The scientists applied soft landing technique in this mission which was the most terrible process in the whole mission. The name of the rover was PRAGYAN [knowledge] which was a brilliant idea and creation that used high level techniques, with less expenditure. The total expenditure of the second moon mission was only 978 crore Rupees. The other world countries were envied to watch our brilliance. If the Chandrayaan II landing was successful, India would have been the fourth nation achieving soft landing on the moon. The Chandrayaan mission holds many records and contain many

instruments for lunar research and the lander will land on the south pole where no one has ever landed. If we could study about that part we could trace out whether life could exist on moon and to find any presence of water. The Chandrayaan 2 mission needed a month and half for its journey. It had to travel about 3 lakh kilometres to land on the lunar surface. Unfortunately, the lander lost its contact with the mission control just seconds before landing. Our failure is actually a 95% successful endeavour. NASA later revealed an orbital picture of our lander. ISRO chairman Dr. K. Shivan cried with heart breaking pain. Our Prime Minister consoled him and congratulated every others for their contributions to the mission. He also proclaimed that we will make the mission 100% successful by launching another mission named Chandrayaan III soon in the future. The mission was launched from SATHISH DHAWAN SPACE CENTRE, Andhra Pradesh. Both lander and rover contained our national emblem Asoka Chakra. In 2020 our 3rd moon mission will be launched. We hope that it will be a great success. Confidence, passion and dedication helped us to fulfil our moon mission.

Any way, A BIG SALUTE TO ISRO.....

Meera Anil – C2

CHANDRAYAAN MISSION

In India, various space missions are being launched in order to improve our satellite communication and to know more about the history of the universe. All countries of the world, including India are competing each other to achieve new milestones in the history of universe.

VSSC and ISRO are the organisations associated with Indian space missions. Chandrayaan I and Chandrayaan II are the most famous and important space missions launched by India in order to find more facts about the moon, the natural satellite of earth. The name Chandrayaan is related to the word 'Moon'. Chandrayaan I was India's first moon mission. ISRO found that the moon contain water molecules. Chandrayaan I helped a lot in the research about moon. Vikram Sarabhai, who had been the technological and technical advisor of Jawaharlal Nehru just after independence in 1962 was very much interested in Space research. Several experiments and researches brought new ideas which in turn led to the development and progress of our country. Indian Space Research Organisation (ISRO) was established for the progress of space missions and satellite communication. In India it was a great pleasure that most of the missions became successful.

India's first Mars mission 'Mangalyaan' was also a milestone in the history of space research. Chandrayaan I was a successful and memorable mission of India. Recently we all heard about the launch of Chandrayaan II, the new moon mission of India in 2019. Chandrayaan II is more advanced than Chandrayaan I and India had seen a great future in the mission. Before the launch of Chandrayaan II there was a

technical problem and the launch was postponed. But after rectifying those, Chandrayaan II was launched. India had great hope in this mission. It had a lander named 'Vikram' for it's soft landing on the surface of moon. Chandrayaan II was launched into space by GSLV Mark III. A rover was also onboard the lander. But unfortunately the communication with the lander was lost and all the Indians were disappointed as they could not re- establish the connection.

Chandrayaan mission has a great role in the progress and development of the country. Just after getting independence, it was decided to make India self-sufficient in the field of space technology with the help of new and advanced technologies. Chandrayaan missions helped us a lot in investigating the moon. Chandrayaan II was also a great mission by ISRO. India will rectify all its problems and our country is capable of launching more such missions. India is trying to be the most advanced country in space programs. Mission Chandrayaan had a great role in upholding India in the field of space research.

Road Safety and New Traffic Rules

Why are people dying each and every day due to many road accidents? Because they are not at all aware about the traffic rules. Millions of people are dying every day because of accidents. It is because they are not obeying the rules of the road. They are just killing themselves, they are not thinking of their dear ones. Due to this the government has established. But the people are not at all obeying them. People aren't wearing seatbelts while driving four wheelers, people aren't wearing helmets while riding two wheelers. People are often caught driving after having alcohol. Every one knows that if they don't obey the rules and regulations, they will surely caught by the police. But still they don't obey the rules.

Road safety is very important. Every one should be aware of them. Now that the government is strict about the traffic rules and they are taking necessary actions if the rules are broken. Now the people has to pay the penalty if they even tries to break any rule. Only two person can ride in a two wheeler, no-one should drive if they had alcohol, both people should wear helmets while riding two wheelers, no-one should drive until they receive their driving license. These are some of the

traffic rules. These are strengthened and are strictly observed. People who breaks the rules must pay the penalty prescribed by the government.

These rules and regulations must be in our mind. It's not their responsibility to secure our life. It's ours. Also if anyone got into a road accident we should try to help them, we should not think about ourselves. We should remember that at any time we can also get into that situation. So we should surely help them.

The new generation people are trying to ride two wheelers like they do. They wouldn't wear helmets. They just want to show off but they are not thinking that a single minute mistake can end their lives. Thousands of people people are dying because of careless driving. it is a big lose for their beloveds. They are not at all thinking about their beloved and how sad they will be. Day by day the number of road accidents are increasing. When we take the newspaper it looks like a crime thriller book. The young people are not at all patient. They are just hurry burry people. These people are not thinking about themselves. Even if the government has established new rules we don't know how effective they will be. We should try to take an oath that we will obey the traffic rules. Because this is our life and the loss is only for our dear beloveds...

Afsana Aftab – 9 C

नशीली दवाओं का उपयोग

नशीली दवाओं का उपयोग बढते जा रहे हैं। आजकल नशीले चीजें नन्ही बच्चों से लेकर बूढों के जिन्दगी तक अपना काला हाथ रखा दिया। इनके उपयोग आज मानव को पागल बना दिया है । खून से लिखी रिस्तों को भी भूलने की प्रेरणा देती है यह पागलपन। इसका कारण क्या है अपने आप को खो जाने की प्रेरणा देनेवाले यह जहर में मानव इतना खूब और डूब क्यों है ?

कहा जाता है कि दो बूँद जहर नशीली दवा है और दो सौ बूँद नशीली दवा जहर है। सच में नशीली दवा जहर के समान है। यह एक बार लेने से बार बार लेने का चाह होती है। अंत में मानव इसका सेवक बनता है और यह पदार्थ मानव जिन्दगी का मालिक होकर पूरी जिन्दगी खराब करती है।

हम यह सच भी पहचानना अनिवार्य है कि नशीली दवाएँ आज एक मानव का ही नहीं बल्कि पूरी समाज को अपने हथेली पर लेकर रखा है। बडे बडे हाईटेक बाजारों से लेकर विद्यालय तक ये चीजों को बेच रहे हैं। ये अलग अलग रूप में होते है।

2019 – 2021 വർഷത്തെ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ്

കൈറ്റ് മാസ്റ്റർ – ബോബി ജോൺ

കൈറ്റ് മിസ്ട്രസ് – രാജി. ആർ.എസ്

1. അഭിലാഷ് വി.കെ
2. ഹരിമുരളി ബി.എൽ
3. അനാമിക. ബി
4. ആമിന ആർ. എച്ച്
5. മിസിരിയത്ത്. എസ്
6. ശ്രുതി ആർ.എസ്
7. ശ്രീദേവ്. എം. നായർ
8. അഭിജ എ.എസ്
9. ഭാഗ്യരാജ് എസ്.ആർ
10. ആദിത്യചന്ദ്രൻ
11. ഗംഗ
12. രശ്മി. എം
13. ആദിൽ മുഹമ്മദ്
14. ദേവദത്ത് പി.എസ്
15. ബിനോയ് വിജയൻ
16. ആദിത്യൻ അനിൽ
17. അൽമിന ഖാൻ എ.എസ്
18. ശ്രീലക്ഷ്മി. എസ്
19. ബാദുഷ. ആർ
20. രാഹുൽ. ആർ

എഡിറ്റോറിയൽ അംഗങ്ങൾ

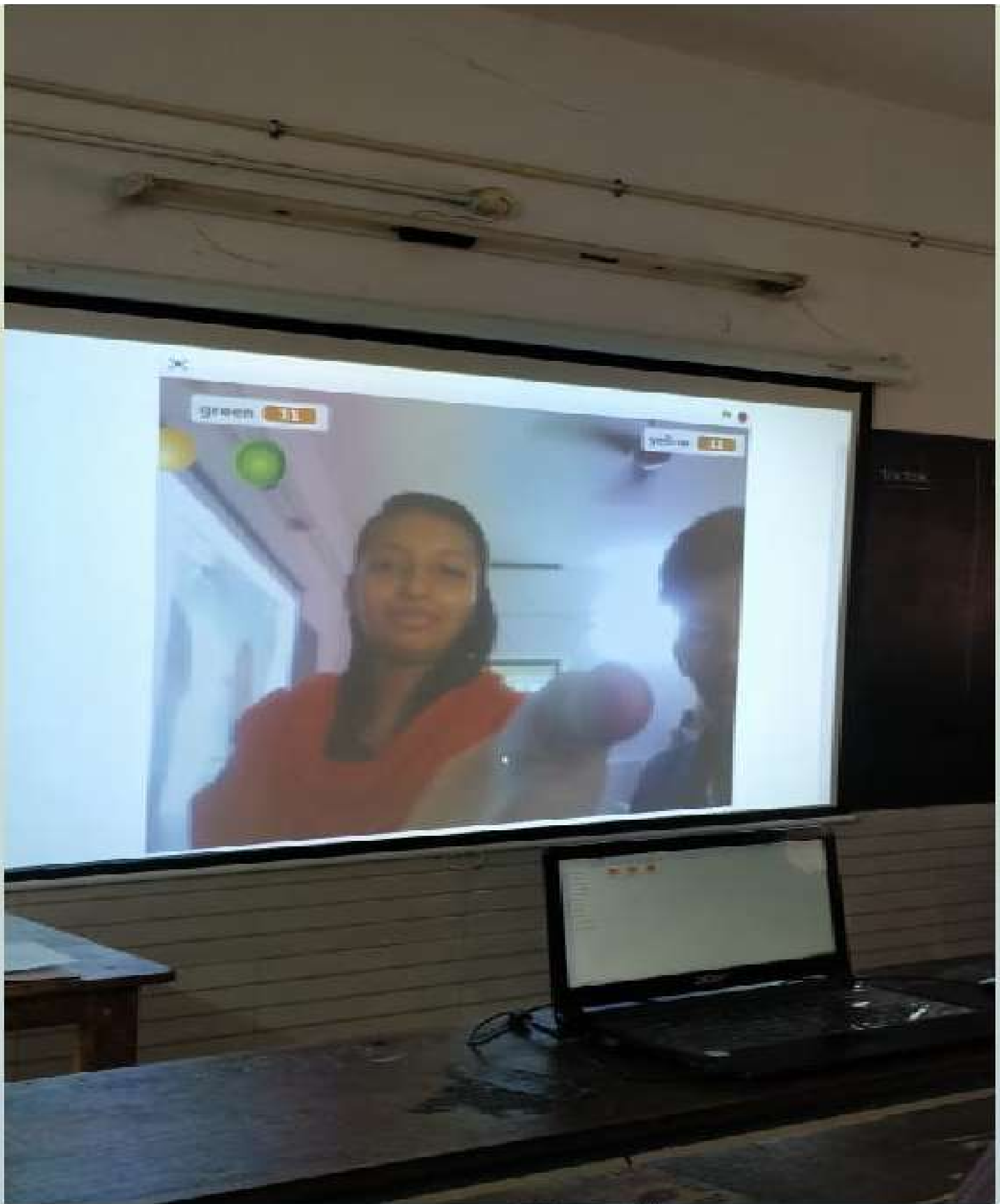

എട്ടാം ക്ലാസുകാർക്കുള്ള പ്രാഥമിക ക്യാമ്പ്

സ്കൂൾതല ഏകദിന ക്യാമ്പ്

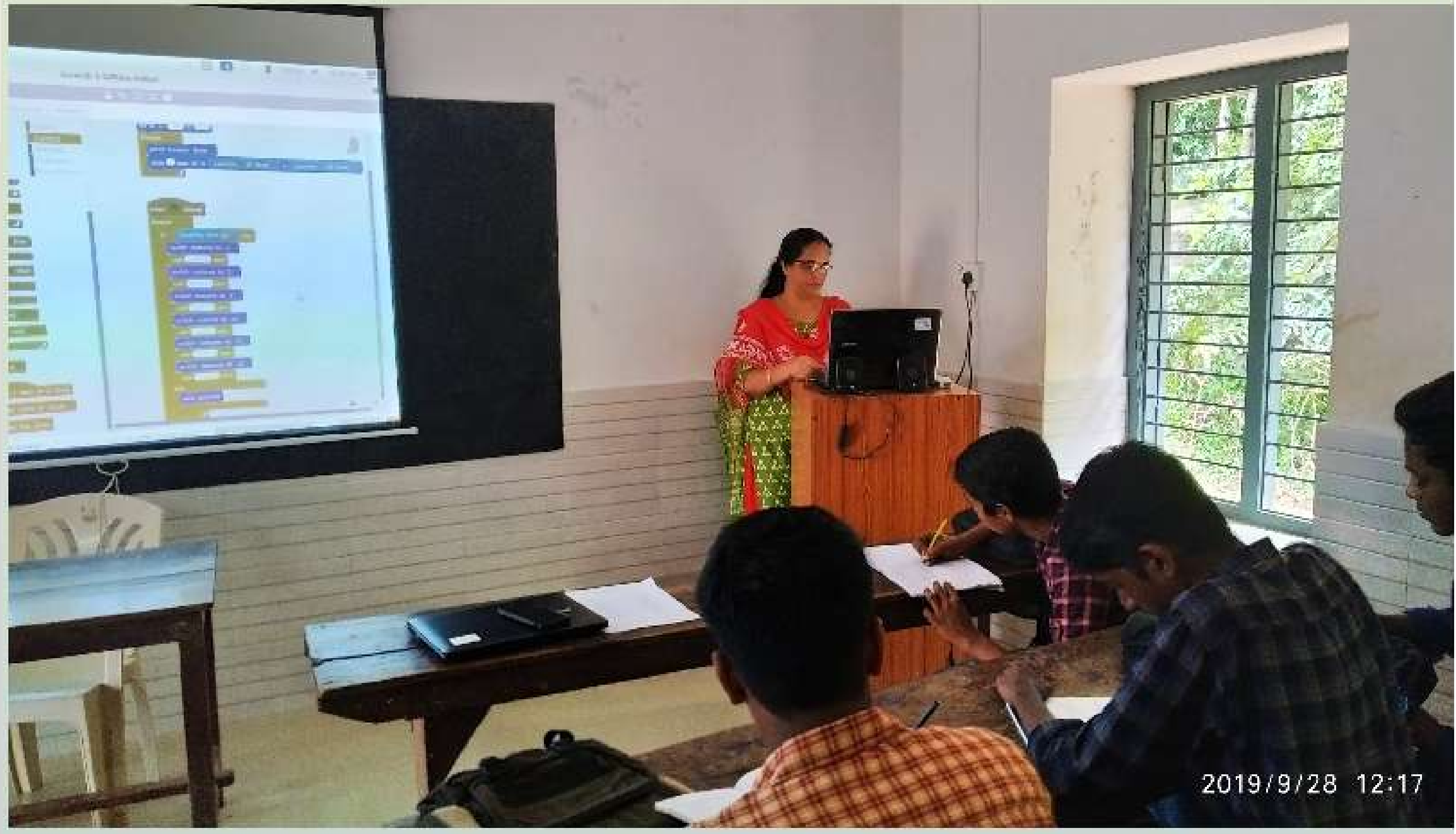

2019/9/28 12:50

2019/9/28 12:51

വീഡിയോ കോൺഫറൻസിങ്

പാർലമെന്റ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഡിജിറ്റൽ ആയി.....